

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:
BRASSÓ, Színház-utca 95. sz.
hova a lap szellemi részét illető minden
közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
ALEXI KÖNYVNYOMDÁJA, BRASSÓBAN
színház utca 95 sz. alatt,
hova az előfizetési pénzek s hirdetések
bérmentesen küldendők.

BRASSÓ

ELŐFIZETESI AR:
helyben házhoz hordva, vagy vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt., Félévre 3 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt. 80 kr.
Külföldre egész évre 20 Frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Minden egyes hirdetés bélye
díja 30 kr., nagyobb és többszöri hirdeté-
seknél kedvezmény; nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukes M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Vatzina R. hirdetési irodájában

118. szám.

BRASSO, Kedd, október 13-án.

I-ső évfolyam 1885.

Brassó, 1885. október 9.

Az ipar, kereskedelem, általában pedig a közgazdaság emelésére, fejlesztésére nincs hatékosabb eszköz a kiállításoknál. Ezért olyan gyakoriak a világ- s országos kiállítások, ezért rendez minden nagyobb vidék gyakori mezőgazdasági s ipari kiállításokat.

Az eke- s más hasonló versenyek, a méhészeti s annyi más kiállítás nem azért rendeztetik, hogy ott a gazdák mulassanak, a méhészek bámultassák édesmézöket, — hanem rendeztetnek a gazdaság emelésére, czélszerűbb, a kor igényeinek jobban megfelelő ekék beszerzése, a méhtenyésztés s más szakok emelése czéljából.

A budapesti országos kiállításra nem a külső szépségek miatt áldoz az ország milliókat, nem azért létesítettett ez oly nagy áldozatok árán, hogy magunkat pávatollakkal díszítsük; hanem rendeztetett azért, hogy lássa a világ, mennyire haladott Magyarország ipara, kereskedelme és gazdasága, lássa, hogy Magyarország kulturállam a szó legnemesebb értelmében, a mint azt látni elég alkalma volt; mi magunk pedig lássuk, mit tudunk teremteni, de egyszersmind mi hiányzik is nálunk s mi vár még emelésre.

A kiállítás egyszersmind serkentés az iparosoknak is. Mindenki igyekszik legyőzni a másikat, mindenki jobbat akar előállítani a másiknál, s e nemes versenyből haszna csak az iparnak, az államnak van. Ez a gyakorlati célja minden kiállításnak. Ezért pedig, ha elértük, érdemes áldozni.

Egy éve lehet annak, hogy a brassómegyei gazdasági egyesület szerény kis gazdasági kiállítást rendezett. Gépek voltak ott kiállítva, az ország minden részéből jöttek kiállítók, bemutatandó czélszerűbbnél czélszerűbb mezőgazdasági gépeiket. A kiállítás eszméjét gróf Schweinitz Gyula penditette meg, hathatós pártfogót talált gróf Bethlen András főispánban s lelkiismeretes végrehajtót a gazdasági egyesület vezetőiben. — Szerény kis kiállítás volt, első a maga nemében Brassóban, de az eredmény mindazonáltal kielégített. Gazdáinkban megújult az élet, ők is versenyre keltek egymással, s ha csak kiemelni sikerült ezeket a lethargiából, az már magában véve is elég.

Azóta ezen gazdasági egyesületnek méhészeti

alosztálya is alakult; ez osztály nagy tevékenységet fejt ki. Rövid fennállása óta már egy kiállítást és tanfolyamot rendezett. Méhtenyésztésünk emelkedése nagyrészt ezen osztály érdeméül tudandó be. — Most gazdasági egyesületünk újabb tervvel lép elő, tervét már meg is valósította: kertészeti kiállítást rendez. Be akarja mutatni veteményeinket, gyümölcseinket, baromfi- és méhtenyésztésünket.

Emelni akarja a gazdaság ezen fontos ágait is. Hiszszük, hogy visszhangra talál gazdaközönségünk körében. E hó 15-én meg fog nyílni e kiállítás. A hol rendesen Thalia papjai s papnői hódolnak a művészetnek, a hol rendesen a szellem hatalmát bámulja közönségünk s különösen a művészet fokozatos haladását: ott két nap múlva a föld áldását fogjuk bámulhatni.

Kétségtelenül e kiállítás is nagy gyakorlati haszonnal fog járni. De e haszon csak akkor lesz meg, ha közönségünk szakítva hagyományos közönyösségével, meleg érdekléssel vesz részt benne.

Egyrészt mint kiállítók, másrészt mint látogatók. Nem elég, ha egy szintársulatnak jó erői vannak; hiába viszik a művészet tőkelyéig, ha nincs néző, a ki bámulja, elismerje művészetüket. Nem elég, ha lesz sok kiállító, ha nincs nagyon sok néző.

A kiállítás három napon át fog tartani. Elég idő arra, hogy mindenki megnézzé. Kezdjünk végre is már érdeklődni saját magunk érdekei iránt.

A kertészet igen fontos ága a gazdaságnak, a gazdasággal pedig szoros összefüggésben van az ipar és kereskedelem; elválaszthatatlan kapocs fűzi egymáshoz ezeket. Hogy virágozzék ipar és kereskedelem, virágozni kell a mezőgazdaságnak. Ha pang a gazdaság, nincs fogyasztó, ennek hiányában pedig saját zsirjában fúl meg az ipar is, a kereskedelem is. —

Üdvözljük a brassómegyei gazd. egyesületet ez új kiállítása alkalmából; üdvözljük első sorban annak rendkívül tevékeny elnökét, Hubbes János lelkész, a kinek dicséretére, becsületére válik, hogy erejét s tehetségét nem forgácsolja szét nemzetiségi agitációkkal, hanem koncentrálván azokat, polgártársai java, a mezőgazdaság, ipar s kereskedelem emelése érdekében fáradoz. Sok ily száz polgártársat

kivánnánk. — Üdvözljük őket ismételten a tett mezején. Jól esik látnunk, mint törekednek néhányan a jobbak közül ott keresni a bajt, a hol csakugyan feltalálható. Ilyen ezen szerény gazdasági egyesület is.

Midőn azonban ily melegen, őszinte rokonszenvvel üdvözlőnk őket, nem zárkozhattunk el egy jóakaró figyelmeztetés elől. — Mi tudjuk, hogy e gazdasági egyesület semminemű nemzetiségi jelleggel nem bír. Nem is szabad birnia. De a nagy közönség ezt nem tudja s azt hiszi, hogy ez is száz egyesület. Ez pedig ártalmára van az egyesületnek. Igyekezzen tehát ez egyesület vezetősége ezt megértetni a nagy közönséggel. Lépjen a dualizmus terére s meg lesz oldva e kérdés is. Legalább az irány megjelölve.

Mikor Hubbes elnök megnyitja a kiállítást német beszéddel, nem volna szabad ugyanekkor egy magyar megnyitónak sem hiányoznia. Csak néhány szóból álljon, az is elég; csak legyen magyar is.

Nem a chauvinizmus mondatja ezt velünk, a czél érdekében tartjuk ezt kívánatosnak. Talán megértene minket az illetők, nem magyarázzák ezt félre. A mi jóakaratainkról legyenek meggyőződve; előttünk a közös jólét, a közös érdek lebeg, az pedig nem tűr nemzeti elfogultságot.

Legyen tehát ismételten üdvözölve a kertészeti kiállítás!

Belföld.

A képviselőházban okt. 10-én ismét az interpellálók napja volt. Napirenden csak a katonai kárpótlásokról szóló törvényjavaslat harmadszori föl-olvasása és a zárszámadási bizottságba a leköszönt Fenyvessy Ferencz helyett egy tag megválasztása állott. Ennek megtörténtével négy interpelláció terjesztetett elő. Olay Szilárd az egyenes adóknak idejekorán való előírása iránt interpellált. Tassy Géza egymásután két interpellációt terjesztett elő: egyet a Szerbiáért vállalt garancia, egyet pedig a mezőgazdasági válság tárgyában. Végre Komlóssy Ferencz szent István napjának nemzeti ünnepé tétele iránt intézett kérdést a kormányhoz.

A főrendiház rövid ülésben vita nélkül elfogadta a Franciaországgal kötött hajózási egyezményről szóló törvényjavaslatot.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Két királynő.

— Beszély. —

Irta: Sacher Masoch.

(Folytatás.)

8)

— Hölgy?

— Magas, széke, ritka szépségű hanggal, valóságos angyali jelenség!

Pavlitzka ismét mosolygott, sőt vállat is vont.

— Széke hölgy? angyal? . . . Valószínűleg álmódott.

— De hisz több ízben láttam!

— Láz-képelem, mint ama démon a fekete fűtőkkel, ki a tengerből jött elő, s mint a tánczó virágok is.

Makár nem kérdezte többé; szomorúan nézett a kertre, melyben a fák és cserjék lombtalanul állottak és az ökönyál ide s tova szalángozott a levegőben, míg távolról a köd szürke falként emelkedett.

Néhány nappal később Makár szívélyes bucsut vett apolonőjétől. Nem bírta elfojtani a szemében csillogó könnyeket. A kocsi készen állott; Makár helyet foglalt, még egy kézszorítás, egy fájdalmas mosoly — és az idillnek vége szakadt. Elindult új, zajos és fényes élet elé.

A falu szalmafüdelei és az ódon kis templom

csakhamar eltűntek a magas jegenyek mögött. Közeledett a kastély, melynek tornyai kiviláglottak a sötét fenyők közül.

Midőn a kocsi elrohogott a kastély közelében, Makár magas, karcsu nőt pillantott meg, ki hölgymenyét kivarrott, biborvörös ársony kacabajkában állt a porondos fehér uton; nemes fejének finom arczele élesen vált el a sötét háttértől, haja szinaranyként ragyogott. Aztán a sűrű folyondár zöld fátyola ismét eltakarta és a bájos jelenség eltűnt.

II.

Makár nem a fővárosba tért vissza, hanem követve a vándormadarakat, délnek vette útját. Egy darab ideig a felsőolaszországi gyönyörű tavak mellett időzött, aztán a műkincsekben gazdag, kedves Florenzbe ment, honnan az örök várost kereste föl. — Hónapok multak el s midőn visszatért, a farsangi bohózat javában működött.

Makár egy fényes operabálban első ízben mutatkozott a világ és barátai előtt, de azért távol maradt minden zajtól. Az oszlopok egyikéhez támaszkodott, melyek a nagy termet a dűsan bebutorzott meléktermektől és délvői virágokkal diszitett piperdektől választották el. Majdnem fagyos közönnnyel szemlélte a színpompában diszelgő, zajongó tömeget. Hiába ingerkedett vele különféle denevér és debardeure, mert alig méltatta őket válasza. Ekkor fekete és piros,

mezbe öltözött női ördög állt meg mögötte, aranyos szarvakkal fekete hajában, és könnyedén érinté vállát.

— Már meggyógyultál? — kérdezé csengő, gunyos hangon.

— A mint látod! — felelte Makár, miközben végig pillantott a nem épen magas, de telt alakon és kutatta sötét szemét, mely a piros selyem álcza nyílásán át ragyogott.

— Azt a második sebet értem . . . itt! — folytatta az ördög kacagva, és a kezében lévő ragyogó piszkavassal szíve táját érinté.

— Most már ismerlek!

— Satanella vagyok, vagy ha úgy tetszik, az ördög nagyanyja.

— Jobban ismerlek, — rebegé Makár; — ismerem kegyetlen szemedet, gonosz, szívszaggató kacajodat. Hát még egyszer örültté akarsz tenni?

Ezzel megragadta kezét, de a nő villámokat szórt feléje álczája alul, kigyóként bontakozott ki kezei közül és a hullámzó embertömeg közé rohant, mely legott elnyelte.

Majdnem e pillanatban Makár fekete dominót vett észre közelében, selyembe és bársonyba burkolt magas női alakot, ki sajátos pillantással nézte őt. Makár ismerni vélte e szép, komoly szemet, mely a fekete bársony álcza mögül ragyogott. Közeledett a fonséges álarcos felé, mely körül a valódi előkelőség pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Csapaterősítések Bosznia Hercegovinában. Most már Triesztből és Dalmáciából is megerősítik, hogy az okkupált tartományokban a csapatok létszámát fokozzák. Az őszi csapatváltozások rendes alkalmából a szokottnál sokkal nagyobb számú katonacsapatok szállnak Triesztben hajóra, Dalmáciában pedig a tengerparti városokban szemmel látható már is az élénkebb katonai élet. Magánutazók jelentése szreint mindkét tartományban a népesség nagy figyelemmel kíséri a balkánbeli eseményeket s háboru esetén a fölkelés itt is valószínű. A montenegrói és szerb határt különben most már megszorított csapatok őrzik.

A verekedő Starcevicsek ellen a bünyefenyítő eljárást a zágrábi kir. törvényszék már megindította. 15-én a horvát tartománygyűlésen számos starcevicspárti képviselő kapott idézőlevelet a vizsgálóbírótól. A nép különben nem nagyon érdeklődik a legújabb hecczek iránt.

„Res croaticae.”

Szász lapszemle.

Miért ne mulathatna az olvasó Czenkalji ur gyönyörű szemléi mellett a „Kiábrándító” mutatónyain is? Ha érdemes bemutatni a „Gazeta”, „Tribuna” s társaik gomba termelvényeit, miért ne volna érdemes a bolondgombák újabb fajfajtáit időnként bemutatni — értjük a kedves „Kronstädter Zeitung” szület-lenségeit.

Ezentul szolgálunk majd némelykor ezekkel is. Városunk botanikusainak — a természetrajz ezen részével foglalkozó tanférfiaknak — vélünk jó szolgálatot tenni, ha a gombák különböző bolond fajtáira figyelmeztetjük őket. —

A mi kedves szász lapunk ugyan nekikeseredik a horvát dolgoknak. A szegény! Idézi Kamenar horvát Starcevicspárti szavait, azokkal kezdi, azokkal végzi. No lám, az édes!

„Ne izgassátok a népet fölkelésre, isten nevére kérlek!” — ezt merre mondani a vad Kamenar, az alnéptribun s valóságos bérencz, — ezt ajánlja a „Kr. Ztg.” is a magyar kormány figyelmébe.

Nem ismeri a „Kr.” azt a szép magyar népdalt, a mely így kezdődik: „Ugyan édes kis legényke, mi nem jutna az eszébe?” —

„Tisza tiz éves kormánya szerencsésen megteremtett ily állapotokat.” Persze azért egy kormány az oka, hogy az országban a ragadozó állatok elszaporodnak! Mi is azon véleményen vagyunk, hogy kár volt a vadászati jogot korlátozni, legalább lehetne szabadon vadászni. De nem puskával, nem oláh irre-denta módra, hanem más törvényes fegyverrel. Kár volt ennyire szabadelvűnek lenni ily nációval szemben.

„A magyar kormány, mely az ország nem magyarajku lakosaival szemben az ígéretekkel soha sem fukarkodott, a horvátoknak is sokat ígért, hogy sikerüljön őket Magyarországhoz csatolni.”

Igaz. A magyar kormány sokat ígért már a nemzetiségeknek s nem tartotta meg. Elég kár. Gyakran megígérte már nekik, hogy-ha nem férnek a bőrükbe, majd belerázza, rendbeszedi őket. Nem tette. Talán a szászok is kaptak ily ígéretek. Eléggé sajnáljuk, hogy csak ígért maradt. Legalább ma a „Kr. Ztg.” nem vethetné szemére Tiszának az ígért be-

sajátságos illata lengett, és megfogta ha nem is parányi, de nemes metszésű, fekete keztyűs, finom kezét.

— Miért nézsz reám ekként? — kérdezte.

— Miként nézsz reád? — viszonzá a dominó kissé gunyosan.

— Szemrehányólag.

— És érzed, hogy okom van erre?

— Mely tekintetben?

— Tehát többféle tekintetben vagy bűnös?

— Legalább szent nem vagyok.

— Tudom; de alig menekülve, nem kellene a szép pók hálójába keveredned; de hisz a legyek újra meg újra elfogadják magukat.

— Ne említsük többé az ördögöt, — felelte Makár, miközben folytonosan a dominó szeme közé nézett; — beszéljünk rólad.

— Nem vagyok oly érdekes . . .

— Reám nézve hasonlíthatlanul érdekesebb vagy, mint e kis ördög, — viszonzá Makár — mert emlékeztetsz . . .

— Kire?

— Azt magam sem tudom . . . álomképre . . . angyalra!

— Nem vagyok angyal.

(Folytatása következik.)

nem váltását. De az ipse még a történelmet sem tudja. Legalább nem akarja tudni, — különben nem röpi-tene világgá ily vadakat.

„Magyarország feladata lett volna, a horvátoknak a bensőbb viszonyt kedvessé tenni. De ehhez nem értenek a magyarok, legkevésbé a Tisza kormánya.” —

Igen bizony. Ölelni, csókolni kellett volna azokat a kedves embereket. Mult évben is megtörtént Predeálon, hogy egy fináncz ölekezett egy nagy medvével. Meg is ölelte a medve — medve módra, — vagy mondjuk magyarul, nemzetiség-módra. Így járhattunk volna a horvátokkal. Így járunk most is. De hogy is vág össze a brassai szászpárt nyilatkozatával a magyarok iránti rokonszenvet illetőleg ez az újabb nyilatkozat? . . . A konzekvencia nem a legerősebb oldala a tulzó szász publikumnak, legkevésbé a „Kr.”-nek. Ilyesmí tisztesség náluk nem szokásos.

„A magyar kormánynak nem volt joga Horvátországba generálist küldeni s azt a horvát kormány élére állítani.” Persze, hogy nem volt. Hát minek tett a király is ily jogtalanságot? — még csak ezt a kérdést várjuk tőlük.

„Mindég egy horvát volt bán, most Tisza magyar mágnašt küldött nekik, aki ugyan alkalmas eszköze neki, de közigazgatásból mit sem ért s eléggé igazolta, hogy politikai feladatának távolról sincs tudatában. Horvátországban a Tisza féle elv, mely a kormány hatalmát hamis fényvel akarja fedezni, meg fogja bosszulni magát.”

Komolyan mondja ezt a „Kr. Ztg.”? . . . Nem hishetjük.

Ha jól emlékszünk, egy rendőri jelentésben gomba mérgezésről olvastunk. Vajjon . . . ? De vajjon e gombákat ki fogja-e állítani a csütörtökön megnyíló kertészeti kiállításon? Nagy kár volna elhagyni. A közönségnek igen jó szolgálatot tenne vele, megismerné legalább ezen mérges gombafajt s óvakodnék tőle.

Kiábrándító.

K ü l f ö l d.

A keletrumiéiai kérdés. A helyzet folyton komplikálódik. Napoként más és más tudósítások érkeznek. Legújabb távirataink:

Konstantinápoly, okt. 11. A nép közt itt nagy a forrongás. A szofták naponta összejelöveleteket tartanak, s kinyilatkoztatták, hogy az egyedüli mentő eszköz a szent háboru proklamálása. A porta azt kívánja, hogy a hatalmak birják Serbiát leszerelésre.

London, okt. 11. Oroszország megkezdte a csapatok szállítását Besszarábiába, hogy minden eshetőségre kész legyen. Oroszország a nagyköveti értekezleten a status quo ante helyreállítását fogja követelni, csak hogy Szerbia és Görögország kártalanítási igényei ne teljesítenek. A porta, diplomaciai körök hite szerint, fel akarja használni az alkalmat, hogy a berlini szerződéstől megszabaduljon és akciószabadságát a Balkánban visszanyerje. Oroszország csapatait Besszarábiába tolja.

Athén, okt. 11. A külön tett felszólalásokon kívül tegnap az összes hatalmasságok képviselői Delyannis kormányelnökhöz mentek, hogy a görög kormányt esélyes magatartásra kirják és a legmelegebben ajánlották a kormánynak, hogy tartózkodjék az erőszakos intézkedésektől, melyek Görögországot komoly veszélynek tennék ki. Ezután minden követ ily értelmű jegyzéket nyújtott át. Együttes jegyzéket még eddig nem nyújtottak át. Delyannis ma fogja közölni a görögkormány választát.

A király már aláírta a rendeletet, melylyel a hadsereg még be nem hívott három osztályát behívja.

Román lapszemle.

A brassói „Gazeta” miután sajtóhibáit kijavította, most már másodizben követi el azt a tisztességtelen dolgot, hogy becsületes álnévünket román nyelven elcsufítja. Felteszünk a „Gazeta” sze kesztőjéről, Muresean Aurel urról annyi tisztességtudást, hogy erről eddig mit sem tudott s csak léha újdondásza követte el azt, és jövőre rendet csinál saját lapjában, ha azt akarja, hogy tisztességes ember az ő lapját kezébe vegye. (Abban a szerencsében ritkán részesül. Szerk.)

A brassó-háromszéki összes és fogarasmegyei gr. kel. tanítók egyrésze idei közgyűlésüket Bereczbken tartották, jelen voltak szép számmal. Sokat tett erre Metian Trojan töröcsvárjárasi gör.-kel. esperes, a ki az egyházak által a tanítóknak napi és fuvarbért adatott és fegyelmi vizsgálat terhe alatt utasította a tanítókat a gyűlésben való megjelenésre. A bereczkiek is szívesen látták a néptanítókat. A gyűlésen jelen voltak Bálint László rom. kath. esperes és több rom. kath. tanító. Az egylet vagyona 1292 frt 72 kr. Segélyezte az egylet néhai Petric tanító fiát 40 frttal. Manole néhai gör.-kel. pap-tanító fiát 30 frttal. Az egy-

let könyvtára 61 darabból áll 49 frt értékben. Az egylet újévtől kezdve paedagogiai lapot ad ki és erre a célra 200 frtot szavazott meg. Felolvasások ezek voltak. Petruscu Dima ismertette Afrika egyenlítő alatti részét; Dariu a természettanból tartott ügyes előadást. Pályázat hirdetése határozatott el román elemi isk. nyelvtanra. A jövő évi közgyűlés Prázmáron fog tartani. Az egyletnek van 114 rendes, 10 rendkívüli, 7 alapító és két segélyző tagja. A gyűlést isteni tisztelet előzte meg, melyen megemlékeztek Manoli J. tatragi, Pop Zacharias keresztfényfalvi elhunyt tanítókról és néhai Barac brassói esperesről. Vendégség sem hiányzott, de hogy Bálint László rom. kath. esperes és a rom. kath. tanítók jelen lettek volna és egymásra testvér-poharat ittak volna, erről hallgat az irás. Szerettek volna a tanítók Sósmezőre is elrándulni, de ebben az irredentás világban nem akarták a székeleyeket megijeszteni. Így la!

A mint a t. olvasó láthatja ez eddig mind rendén van ez alatt a rettenetes Tisza-kormány alatt, a mely a nemzetiségeket kiakarja irtani.

Mulatságos csak az, hogy ez a gyűlés a székegyföldön nyugtalanságot (?) okozott, a szomszéd falvakban ugyancsak kémltek (?) az oláh papokat.

Kézdi-Vásárhelyről azt a hírt vitték Bereczke, hogy találkozzanak a Kárpátokon túli románokkal, és hogy felkelést kezdjenek azokkal a székegyellen. Mikor a gör.-kel. tanítók K.-Vásárhely felé visszatértek, ott távolból kémkedtek utánok, hogy a hazafiak ürügyet találjanak elfogatásukra, mondván, hogy két forradalmi pap M.-Vásárhelyt fogva van és felfogják őket kötni. Egy magyar nemes azt kérdezte ezen tanítóktól, hogy ezek a tanítók mind az országból való-e? Azt felelték, hogy nem, mert ha mind itt volnának, több, sokkal többen lennének. „Szegény hazafiak!” Így kiált fel a „Gazeta”, s ezzel vége. A „Székely Nemzet” nyugodtan alhatik. Valóban sancta simplicitas.

Itt eszünkbe jut a borvizes székegy. 1859-ben Kuzavóda tábornok ült Ploest alatt, de nem úgy mint hajdan Mihály vitéz, mert táborában magyar, székegy egy sem volt. A borvizes székegy bevitte a Kuza táborán at Bukarestbe Martinovics kereskedőhöz a borvizet, csak úgy, mint azelőtt. Martinovics jól beszélt magyarul s csodálkozva kérdezte az ismerős székegytől: „Hát keed hogyan mert ide jönni, hiszen a mieink mennek Erdélybe, hogy a székegyföldet is elfoglalják?” Nem baj instálom, ott hadd menjenek, oda haza vannak a mi asszonyaink! Martinovicsnak is elment kedve a székegylyel Erdély elfoglalásáról ingerkedni. Nekünk is legkisebb gondunk a Rómániától való aggodalom.

Megtámadja a „Gazeta” a fogarasmegyei alispánt is, ezt a humanus román embert, azzal vádolván, hogy sok tegyelmi vizsgálatot indít alantas tisztviselői ellen, de pártfogoltjainak nagyon is kedvez. Hogy Fogarasmegyében nagyon járja Nagy Sándor nélkül is a fegyelmi vizsgálat, s hogy ennek most már nem Nagy Sándor, hanem Gramoiu alispán az oka, ezt megtudtuk a „Gazetától.” A minden napi életből meg úgy tudjuk, hogy ott csakugyan sok a fegyelmezni való. Mikor egy ottani főispánt a sok hűtlen apró tisztviselőért megtámadták a közíg. bizottságban, a főispán megindultan ezt felelte: tudom, hogy rosszak, hűtlenek, de adjanak helyettök jobbakat s én ezeket mind elcsapatom.” Erre lön mély csend, mert honnan vettek volna a támadók jobbakat?

Beszéljünk valamit a „Tribunáról” is. Idei 221. számú lapjának vezércikkét, mint rendesen, csaknem mindeniket felénk irányítja. Nem párttal, hanem a magyar nemzettel kiindul. Most az a baja, hogy bezeg mi megünnepeljük vértanúink évfordulóját s ezt ő nem is bánja, pedig tudja, hogy a trón ellen harcoltak. Hát ünnepeleljük, ezt ő nem bánja — nagyon szép tőle, — de hát miért kiáltjuk mindjárt az államügyész, ha ő Hóra ünnepet akar rendezni és az 1838/9-ben a trónért elhullott 40 ezer (?) románért emlékünnepet akar tartani? A magyarok izgatással vádolnak minket, úgy mond, de annyit az egész királyságban nem izgat senki, mint ő. Körültekintést és hidegvért ajánlt nekünk, száljunk le a gyakorlati politikához s ne tartssunk forrongásba ennyi millió embert. Köszönjük szépen a jó tanácsot, mely eszünkbe juttatja azt a romániai anekdotát:

Ticálos Maria Ta!

Czenkalji.

Brassómege az országos kiállításon.

XXII.

Hazánkban az érintett főágak mindegyike képviselve van, részint egyes nagyobb telepek, részint kisebb-nagyobb számú kisebb kézművesek által, azonkívül képviselve vannak egyes e körbe vágó specialitások is.

Textil-iparunk egészben véve csak a multnak

többé-kevésbé megőrzött maradványaiból és azonkívül egyes kisebb-nagyobb sikerrel megkezdett fiatal vállalkozásokból áll.

A nyersanyag helyben léte — mint már fennebb is említettük — ez iparcsoporthoz ma már nem játszik ugyan oly fontos szerepet, mint némely más iparcsoporthoz, mindazonáltal annyiban mégis jelentőséggel bír, a mennyiben régenten minden vidék a textiliparnak rendszerint azon ágát karolta fel, melynek nyersanyaga rendelkezésére állott.

Magyarország a fonás és szövés négy főnyersanyaga közül kettővel, u. m. a gyapjával és lennel, illetőleg kenderrel kellő mennyiségben és minőségben rendelkezik, azaz ezeknek termelését minden nehézség nélkül a legtágabb mérvéig fokozhatja. A textilipar nálunk már a legrégibb idő óta két üzemmódban jelentkezett. Egyfelől mint házi- és népipart látjuk, melylyel a hazánkat lakó különféle nemzetiségek egyaránt foglalkoztak, de mely mégis az egyes vidékeken az illető vidék lakóinak hajlama és ízlése szerint meg lehetős változatosságot mutatott. Leginkább el volt terjedve a kender- és lencsözvény, de e mellett már ősidők óta a gyapjufonás- és szövésnek is több érdekes specialitására akadunk. Másfelől már a régebbi időben helyenként valószínű mesterségszerű textil-ipart is észlelünk, melynek eredete valószínűleg a rómaiak koráig felnyulik. E mesterségszerű ipar tárgyát inkább a gyapju képezte, mely már az első magyar királyok korában finom posztóvá is feldolgoztatott.

Időközben azonban ismét hanyatlott ez ipar hazánkban; különösen a múlt század közepe óta lassanként tulszárnyaltattott a nyugati szomszédországoknak állami intézkedésekkel (különösen behozatali tilalmakkal, illetőleg prohibítív vámokkal) erősen támogatott textil-ipara által.

Századunk elején aránylag legnagyobb elmaradást látunk a finomabb gyapjuipar, vagyis posztógyártás terén.

Kedvezőbb volt a textil-ipar helyzete Erdélyben, mely az osztrák versenytől a nagy távolság folytán kevesebbet szenvedett és az aldunai piacokon szilárd állást vívott ki magának. Brassóban és Nagy-Szebenben voltak ugyan már ekkor is egyes nagyobb telepek, de valószínű gyáraknak, már t. i. modern szempontból ezek sem igen voltak tekinthetők. Ez ipar még majdnem teljesen kisebb kézművesek (posztósok) által gyakoroltatott, kik nagyobbbrészt közönséges és durva posztókelméikkel a köznép szükségletének kívántak szolgálni. Ily posztósok Erdélyben a régi Királyföld majdnem minden jelentékenyebb helységében nagy számmal találtak, sőt ez ipar helyenként — mint Nagy-Disznódon — valószínű népipar jellegével bírt.

Igy állott ez iparág a harminczas években. Már a negyvenes években s egyáltalában innen kezdve a posztógyárak örvendésnek indultak, napról-napra új telepek jöttek létre és majdnem úgy látszott, hogy az ország textil-ipari szükséglete már-már a belipar útján lesz fedezhető. E remények azonban távolról sem teljesültek. Sőt midőn az Ausztriával való közös vámterület létesült, textil-iparunk egész létalapja megváltozott és gyökerében megrendült. Ez által ugyanis a fejletlen magyar textil-ipar oly versenynek tétetett ki, melynek alkalma volt azon újabbkori vívmányokat elsajátítani, melyek nálunk hiányoztak. Ekkor csakugyan hanyatlott is ez iparág, a míg az alkotmányos magyar kormány visszaállítása korában ismét új lendületet vehetett s több ily nagyobb vállalat létesült.

Az 1873-ik évi évi közgazdasági válság a textiliparban is nagy pusztításokat vitt véghez. Visszavette évtizedekre. Azóta sok nehézséggel kellett a hazai textil-iparnak küzdeni, míg napjainkban ismét figyelemre méltó helyet foglal el, midőn az összes, a textil-iparba vágó iparágak az országban 25,076 önálló vállalkozó által van képviselve, kik közül esik a nálunk is otthonos, fontosabb iparágakra, mint posztósokra 604, gyapjufonókra 95, pokróczszövőkre 57, flanelgyárosokra 2, takácsokra 14,558, kötélverőkre 2,435 és harisnyaszövőre 438, — a mi aránylag vége elég tekintélyes szám. Legfontosabb ebben reánk nézve az, hogy e szám igen nagy részét éppen Brassó adja, amely Erdélyben mintegy központja a textil-iparnak, nagy mértékben lévén itt elterjedve a gyapju, főleg pedig a posztóipar, nemkülönben a megyében a vászon-ipar, sőt a kötszövés is.

Összegezve már most az általánosságban elmondottakat, azon eredményre jutunk, hogy fonó- és szövőiparunk még korántsem elégséges a hazai szükséglet fedezésére és hogy csakugyan nincs az országnak egyetlen iparcsoporthoz sem, melynél a behozatal oly jelentékeny volna, mint a textil iparnál, melynek négy főcsoportjában a behozatal mintegy 205 millió frtot tesz, azaz a behozatali többlet 186 és fél millió frt. évenként, a mi 30 millió frttal haladja túl összes földbirtokaink hozadékát.

Nem lesz érdektelen megjegyezni e helyütt azt is, hogy a behozatal tulnyomó része Ausztriából, csak kisebb része, különösen juta-árak. Német- és Angolországból ered.

Annyi tény, hogy hazánk iparpolitikájában a textil-ipart illeti az első hely s hogy nem lehet áldozat tulságos nagy, melyet ez iparág erősítésére, fejlesztésére az ország meghoz.

Kulturegylet.

Az Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület brassómezei fiókegylet tagjai közül tagsági díjait befizették: (IX-ik közlemény.)

Alsó-rákosi vasuti munkások 2-ik küldeménye 28 frt 59 kr. Ugyanazon Bernát Lajostól egy régi ezüst huszas. Mally Nándor, Raidl Sándor, Daniel György, Fára Péter és Bauer János Brassóból 2—2 frt, — frt, összesen 28 frt 59 kr.

Az előbbi közlemény e lapok 114-ik számában: 747 frt. A mostanival 785 frt 59 kr, és egy régi ezüst huszas.

Éljenek a derék alsó-rákosi vasuti munkások!

Alsó-Rákosról amaz előbbi ismeretlen kéztől ismételt vettünk szép összegű adakozást a mi egyesületünk javára. A gyűjtés erélyesen foly. Sok ily jó hazafit kívánunk a hazának, mint e munkások s azon lelkes előjáróik, a kik őket tette buzditják s jó példával járnak elől.

A nemeslelkű adakozók következők: Bernát Samu, Sófaly Béla, Fehér Elek 50—50 kr. Blankenbach Caponyi Ede, Grünwald, Huszár Károly, Timár János, Komsa Miklós p. ör. 40—40 kr., egy kis kártya-társaság 38 kr; Rátz Miklós, Friedmann Áron, Horváth János, Pista András, Dánér István, Bernáth Jakab, Simonffy János, játszó munkások, Werther Adolf 30—30 kr; egy kis kártya-társaság 31 kr, Preference zsidónője 24 kr, Antal Zsiga, Mátyás György, Schmied R. Krausz Hermann, Föszler Ignác, Andrae Mihály, Mag János, ifj. Demeter Sándor, Haasz János, Beke József, Oszwald Mihály, Demeter Lajos, Demeter József, Kórody István, László József, Ábrahám Lázár, Lovász István, Kálmán András, Nagy Károly, Sz. K., Szabó Mihály, Janics mozdonyvezető, Nagy Sándor, Béla József, Fazekas András, Béla József, Kolletti János, Sürgöny viteli díj Alsó-Rákoson átvéve 20—20 kr; Szabó András 18 kr; Csazó István 15 kr; Grosz Mihály, Jakab József, Ajveisz Kristóf, Florian Gergely, Schönberger, Cseke Károly, Sóvárt György, ifj. Demeter Sándor, Czink Péter, Borbándy Sámuel, Szász András, Pista István, Rákosi András, Antal Lőrincz, Bíró Bálint, Csazó András, Albert János, Tikossy Mihály, Nyárad Mihály, Nyárad György, Bács György, Kiss Ferencz, ifj. Esztergályos Mihály, Máté Mózes, Pár György, Gáspár Mihály, Lovász György, Szabó János, Antal Tamás, Pál János, Gyúri Mihály, Bartha Mózes, Berzán Mihály, Lovász János, Szűcs András, Szabó Ferencz, Gyürkis István, Gáspár Tamás, Nagy József, Karácsony András, Kozocsa István, Bokor Ádám, Abel Mihály, László Mózes, Bíró András, Csókás György, Groza Áron, Dvonecsa János, Gracza János, Boesmann Emanuel, Benkő Lajos, Balázs Sámuel, Szella György, Sánta György, Nemes Zsiga, Bodor Samu, Lázár Dávid, Gáspár András, Csinta Samu, Kálmán András, Küküzás Péter, Szabó Ferencz, Tikossy Péter, Pivo Mihály, Vonuj Sándor, Bodi Mózes, Feneki György, Zaty Mihály, Feneky István, Száva György, Kallos Mihály, Máté János, Csatlós József, Esztergályos Zsiga, Pánczél Mihály, Esztergályos Mózes, Vonuj Mihály, Fehér András, Pogyor Pál, Székely Görgy, ifj. Székely Görgy, Csiki János, ifj. Csiki János, Málnássy József; Dobay Sándor, Székely Ferencz, Szakács András, Balázs Mózes, Huszár Mihály, Memes József, Nágó Samu, Faggyas Károly, Dávid István, Bíró Mózes, Sándor Zsiga, Kallós János, Sütő József, Szabó József, Gurguj Miklós, Csusz István, Nagy János, Nemes István, Daky Mihály, Nikulaj Ádám, Pál András, Jordán György, Szűcs Zsiga, Nemes János, Raduj György, Balla Domokos, D. Esztergályos Mihály, Schreiber József, Oláh Mihály, Balázs Daniel, Zapralik Lajos, Rákossy Sámuel, Zapralik Lajos, Rákossy Sámuel, Potandó mozdonyvezető, Dercsy, Horváth, 322. névtelen, Sütő József, Timár Mihály, Andarko János és Szűcs István 10—10 kr; Guzs István 11 kr; Papp András, Fekete Mihály, Kovács István, Égető István, Szabó György, Lovász Mihály, Kerekes József, Mezey János, Antal András, Varga András, Gracza Miklós, Bokor Ádám, Bokor Mihály, Bokor János, Kocsis Ferencz, Bács Mihály 9—9 kr; Csatlós Mihály 7 kr; Simon István, Kovács István, Sallati Mihály, 6—6 kr; Pál János, Aczél Mózes, Nemes József, Kelemen János, Andrae Mihály, ifj. Bernát Samu, Riga András 5—5 kr; Pavinczky János és ifj. Balázs Sámuel 4—4 kr; ezenkívül pedig Bernáth Lajos egy régi ezüst huszas. Az adakozások fösszege 28 frt 59 kr. s egy ezüst huszas, mely összeget fiókegyletünk elnökségének már is átadtuk. A hazafias munkások véres verejtéke van e fil-lerekhez tapadva, kétszerte kedves tehát. Isten áldása lesz és legyen e pénzen. Bárha követnék e szép példát az összes vasuti állomások munkásai. Buzdítás kellene oda is, a szorgalmas munkás népen nem mulik. Mindenüvé oly lelkes honfiak kellenének, mint Szabó Kristóf és Sófaly Béla.

Még egyszer éljenek a derék alsó-rákosi vasuti munkások!

Román vámszerződés.

(Folytatás.)

Az erdélyi összterületen 1.225,281 juh létezik. 1875-ben 1.840,461 darab volt, a juhállomány tehát 615,680 darabbal kevesebb lett, és pedig abban az arányban, a mint az idő alatt a nagyobb birtokoknál a helyesebb gazdálkodás életbelépett és a commassatió létesült.

Több éjszakra fekvő megyében létezik 411,866 darab, ezek között körülbelül 2000 nemesített juh. Hogy vajon itteni részről e juhok gyapjára reflectáltatik-e, nem jó tekintetbe. E mennyiség mindenestre representál körülbelül 5148 métermázsza gyapjut, mely a lehető legelőnyös módon a belföldön volna feldolgozandó, mert mennél közelebből kapja az iparos az anyagot, annál előnyösnek válik készítménye.

Egyébiránt kívánatos volna, ha Brassóban egy gyapju-műipariskola állíttatnék fel, nevezetesen finom és legfinomabb posztóárak készítésének elterjesztése céljából.

E tekintetben rég tétettek javaslatok, anélkül, hogy az ügy helyéből mozdult volna. Az egyet bátor lesz e tekintetben is tiszteletteljes kérelmét előterjeszteni.

A mi az üveg- és cserépipart illeti, ez a román vámhivatalok valóban felfoghatlan manipulatioja által főleg szenved. Így megtörtént, hogy cserépkészítők az egész árut kénytelenek voltak kicsomagolni és ezuttal a széna és szalma a phylloxera elterjesztése és egyéb hasonló okokból tőlük elvétellett.

Ez áruknál is vámmérséklés óhajtható és különösen tekintetbe volna veendő a közönséges üvegáru szemben az osztrák, drágább iparral.

A kenderipar tekintetében az egyet nem eléggé tudja sajnálni, hogy még mindig nem találkozik vállalkozó, ki a kender száráról megvásárolná, azt a kereskedelemre alkalmassá tenné, és részint a kisipar által, részint magasb stylben feldolgoztatná.

Ezen iparág Romániában még kelendősegre tehet szert, azonban már Németország magában a belföldön is hatalmasan versenyez ez iparággal, habár talán a magyar kender kivitetik és feldolgozva visszajő.

Ha azonban nálunk a munkafelosztás rendszere behozható volna, akkor reményelhető lenne, hogy nagyobb birtokosok is természetének kender, és így ezen ipar nemsokára szép felvirágzásnak nézhetne elébe.

Hiszen a szomszédos megyékben már most körülbelül 2000 hold van bevetve és bizony remélhető, hogy a nyers termesztés szaporodnék, ha a földmives a termést megfelelő áron eladhatná.

Ámde az itteni forgalom főleg az utlevélkényszer által nagyon sokat szenved.

Azok, kik a sorozás alól elvonják magokat, és azok, kik állandóan munkára mennek Oláhországba, nem sokat törődnek az utlevelekkel és az országot utlevéllel és anélkül hagyják el.

Nagyon érdekes volna, ha a határmegyék azon katonakötelezettek számát, kik Romániában tartózkodnak, nyilvánosságra hoznák. Ez esetben nemcsak az tűnne ki, hogy ki ment ki utlevél nélkül, hanem az is, ki tért vissza, és ki maradt benn.

Hasztalan hosszadalmasságok kikerülése végett egyáltalán kívánatos volna, ha igazolványi jegyek évi tartamra a megyék által volna kikészíthetők, miután utóbbiak csak legjobban tudják, kinek adható ily utlevél, kinek nem. Ha a központban adatnak utlevelek, akkor kétes esetekben amugy is a megye értesítése alapján történik, ez, holott a határközlekedés megnehezítése, mely a kereskedelemre oly gyakran nagyon kártékonyan hat, azokat, kik az országot el akarják hagyni, hogy ezáltal valamely kötelezettség alól meneküljenek, még sem tartja vissza szándékuktól.

(Folytatása következik.)

Tiszti diszebed.

A 2-ik számú Sándor gyalog ezred tisztikara a a bolonya-utcai 343-ik sz. a. házban új éthelyiséget bérelt, melyet f. hó 10-én diszebeddel nyitott meg, a melyre a különféle fegyvernemek főbbjei valának hivatalosak. Kiemelendők Bernát Pál dandárparancsnok, ezredes, a huszár ezred-parancsnok, Venus Móricz tűzér-ezred commandantja, Fogarassy, Ballacs huszár- s Habrovsky Frigyes honvéd őrnagy.

Az új helyiség díszes berendezése, eleganciája a legjobb benyomást tette a vendégekre. E diszebed első rendű czélja még is az volt, hogy a különféle fegyvernemek összetartása s együttérzése kifejezésre jusson. Ily szellemben tartotta beszédjét Benda Ferencz a 2-ik ezredparancsnoka és házigazda.

A dandár parancsnok Bernát poharat üríti a 2-ik ezredben újabb időkben felmerült üdvös irány s szellemre, melynek szerzője az új ezredparancsnok Benda.

Habrovsky Frigyes honvédőrnagy beszédjében a honvédséget is a »kameradschaft« nagy kötelékébe fölvetetni s netán nyelvi tekintetben fölmerülő össze-

űtközéseket („frictio“) mellőztetni kéri, „bírván azok a házások közt előfordulni szokott kisszerű zsémbelődések jellegével, de a melyek inkább a szeretet viszonyának megerősítésére mint lazulására szolgálnak; poharat emeli a honvédség s a közös hadseregbeliek egyetértésére.

A 3-ik ezred új alezredese nem személyekre, hanem a tisztek közötti köteles harmoniára s baráti viszony nagy elvére emeli poharát.

Viharos éljenzéssel („hoch“) fogadtattott Ballacs Vincze huszár őrnagy toasztja, a melyben kiemeli, hogy a két második számú huszár s gyalog ezred öröm s szenvedések közt immár 19 évet tölt együtt s a hosszú megpróbáltatás az összetartozás s bensőségi szellemet ébresztette bennük, a mire is emeli poharát.

Megható volt az őszbe borult Wonneshad-bíró beszéde, mert könyek közt említi ittléte 19 éves multját, mint a helyőrség regrébb tagja „sokan ülnek itt — úgy mond — kiket még mint kis gyermekeket ismerem“ a kikre is s szép jövőjükre emeli poharát.

A tűzérsegre mondott felkészöntőre Venus Mórincz tűzér parancsnok mondott szép nyelven kifejezett köszöntőt. Benda ezredes Szász Károlyt a tábori lelkész, mint a magyar nyelv tanítóját élteti, ki is viszonbeszédében e téren elért eredményére büszkén tekint vissza.

Elmés ugynevezett „wilder toasztot“ tartott Kreising a hadegészítési terület parancsnoka, a melyben a diszebéd fáradhatlan rendezőjét Weichsner Gyula kapitányt élteti, valóban is minden lehetőt megtett a lakoma sikerének biztosítására s ezzel fényesen bizonyította, hogy a tisztikar egyéb ily alkalommal is bizony számíthat rendezői fényes tehetségére.

A lakoma alatt, melyből általános szenzációt a kitűnő pizstráng keltett, a katonai zenekar játszott szokás szerint nagy sikerrel. Különösen elismerést e helyen a katonai zenekar jeles és fáradhatlan karmestere Krause, ki — mellesleg legyen megjegyezve — e napokban ünnepelte karmesteri 25 éves jubilaumát az ezredben.

A minden tekintetben kitűnően sikerült ebédnek csak a késő esteli órák vetettek véget.

Ez alkalommal sajnálattal vehettük észre a világi elem távollétét, melynek oka nem egyedül a tisztikar magatartásában, mint inkább az itt uralkodó sszajtszerű viszonyokban keresendő.

Helyi és vidéki hírek.

Az országos kiállítás tömeges meglátogatását akarja keresztülvinni a kereskedelmi és iparkamara. A főczél, hogy lehetőleg sok iparos és iparossegéd vegyen részt a kirándulásban, sőt tulajdonképen szá-

mukra is tervezterik ez. A kamara ki fog eszközölni önkezelési jegyeket, melyek mellett a vasuti költség személyenként 6 frtnál nem lesz drágább. Ennél nagyobb kedvezmény már nem létezhetik. Felhívjuk erre különösen iparos-közönségünk szíves figyelmét. Az ügy sürgős, mert a kiállítás e hó végével már berekesztetik. A magyar iparosok közötti terjesztést a polgári kör s iparos ifjak egylete vállalta el. Aláírási iva vannak a polgári kör helyiségében, Schwarzs s Bartha klastrom-utcaiz üzlethelyiségében, valamint lapunk kiadóhivatala.

A kertészeti kiállításra, mely f. hó 15-én, Csü törtökön. nyílik meg a dalcarnokban — Festhalle — s tart 18-ig ujából felhívjuk a t. közönség figyelmét. Bemenet ingyen.

Német színészet. Rémay szintársulata szombaton „Tehetség“ című énekes bohózatot adta telt ház előtt kitűnő sikerrel. Különösen dicséretet érdemeltek érdemelnek Rémay igazgató, Ferrybergs Fischer k. a. a kiket többször kihívtak. Vasárnap ugyan telt ház mellett adatott „Stradella“ című opera, csak hogy valóságos felsülés mellett. Az előadás lehető rossz volt s ajánlanók egyáltalában az igazgató urnak, hogy ne bántsa az operákat, nem bír velők.

Felelős szerkesztő: Sztérenyi József.
Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 756/1885.

(235) 3-3

Árlejtési hirdetmény.

Ósáncz m. kir. vesztegállomás épületének kijavítását a nagymltgu földmivelés-, ipar- és kereskedelem-ügyi m. kir. miniszterium folyó évi 42855. sz. a. kelt rendelettel engedélyezvén, ezen építkezések biztosítására ezennel nyilvános árlejtés hirdettetik. A költségvetésileg előírányzott vállalati összeg 660 frt 06 kr, azaz *hatszázhatvan forint és hat krajczárban* van megállapítva, mely összeg az árlejtésnél a kikiáltási árt képezendi. Köteles minden vállalkozni kívánó az árlejtés megkezdése előtt

az előírányzott vállalati összegnek 10%-át bántpénzül készpénzben letenni. Az árlejtési tárgyalás Ósáncz m. kir. vesztegállomás vezetősége által f. 1885. évi október hó 17-én délelőtt 10 órakor az ósánczi m. kir. vesztegállomás irodájában fog megtartatni, mire vállalkozni kívánók azon figyelmeztetés mellett hivatnak meg, miszerint az ezen építkezésekre vonatkozó terv és költségvetés a m. kir. vesztegintézetek felügyelőségénél helyben, mindenkor betekinthező.

Brassó, 1885. október hó 6-án.

A m. kir. vesztegintézetek felügyelősége

A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank váltóüzlete BUDAPESTEN

(alapítottatott 1842-ben, részvénytőke 5.000.000 forint)

az 1883-iki XXXI. törvényezikk értelmében

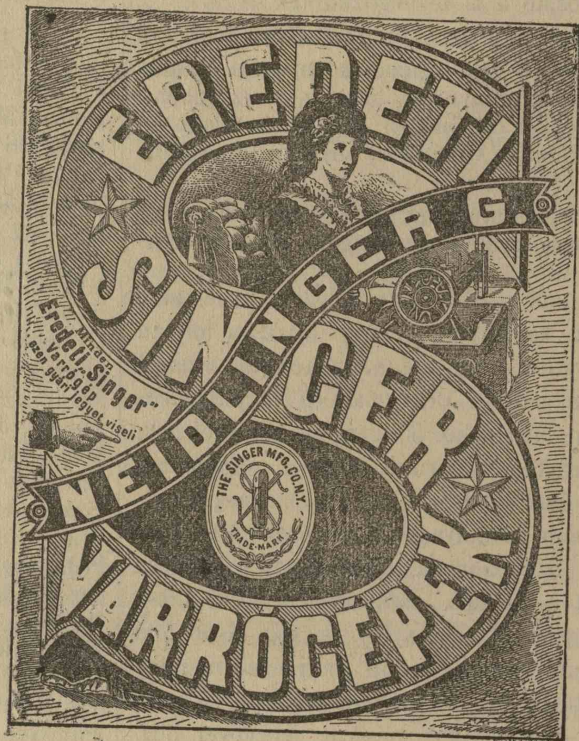
részletiveket minden a budapesti hivatalos árfolyam lapban jegyzett sorsjegyekre, tetszés szerinti részletfizetések-re kibocsát.

Képviselve

ORENDI FRIGYÉS bank- és váltóüzlete által

(205) 12 --

Brassón, Színház-utca 94. sz.

NEIDLINGER G.

Brassó, nagy-utca, 492. szám alatt.

NEIDLINGER G.

Brassó, nagy-utca, 492. szám alatt.

Az eredeti SINGER-féle varrógépek
— a világ legjobbjai, —

és egyszerű s tartós szerkezetük miatt minden más géppel szemben előnyben részesülnek.

Brassóban valódi minőségben kapható egyedül

(79c) 7 10

Neidlinger G.

özég raktárában: Nagy-utca, 492. szám alatt.

**Kapható ORENDI FRIGYES váltó-üzletében
Brassóban, színház-utca 94.**

(223)

Huzás már október 31-én.

Csak még kevés készlet

BUDAPESTI
kiállítási sorsjegy á 1 ft

11 sors-
jegy 10 ft

Főnyeremény készpénzben

100.000 forint

Továbbá 20.000 frt | 10.000 frt | 5000 frt ért. stb. | 4000 nyeremény

Kiállítási sorsjegyek kezelősége, Budapest, Andrassy-út 43.
Sorsjegyek kaphatók e lap kiadóhivatalában.

Arverési hirdetmény.

Alólírt tömeggondnok részéről közhírré tétetik, hogy a brassói kir. törvényszék mint csődbíróság által a tamásfalvi Bán y a i B o g d á n-féle csődtömeghez tartozó tamásfalvi jószág felének elárverezése, melyhez Szöröse, Zabola és Kovászna községek határain fekvő rétek, szántóföldek és terjedelmes erdőségek is tartoznak, együttesen 18.376 frt kiálítási árban elrendeltetett, és annak határnapjául folyó 1885-ik évi október hó 20-ik napja d. e. 9 órája Tamásfalva közs. házához kitűztetett.

Arverezni kívánók tartoznak a kikiáltási ár 5%-át készpénzben, v. a „Brassói ált. takarékpénztár“, az „Albina“, a „Brassói előleg-egylet“, az „Első erdélyi bank“, a „Szent-györgyi takarékpénztár“, a „Kézdi-

vásárhelyi tak.-pénzt., a „Székely-udvarhelyi takar.-pénzt.“, a „Maros-vásárhelyi tak.-pénzt.“ vagy a „M.-vásárhelyi hitelbank“ betéti könyvecskéi, vagy a 3333. sz. a. k. m. kir. igazságügymin. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirokban letenni.

Vevő köteles a vételárt 3 egyenlő részletben és pedig az első az árverés jogerőre emelkedése napjától számítandó 30 nap, a másodikat ugyanazon naptól szám. 90 nap és a harmadikat 150 nap alatt a brassói kir. adóhivatalnál lefizetni.

A többi árverési feltételek az alólírotnál vagy a kovásznai kir. járásbírósnál megtekinthetők.

Brassó, 1885. október hó 1-én.

Ügyvéd Reich Ágoston,
tömeggondnok.

(234) 3-3